

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Liber III. De miraculis post ipsius obitum exhibitis et probatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

A liquid incurrerent, et, quod marito destituta fuerat, natorum solatio privaretur; cum autem nullam viam concordiae invenire potuisset, ad Famulam Dei gemebunda accessit, et, antequam cordis sui cogitatum aperiret, ab illa praevienta sui causam adventus valde mirans audivit, cum nec per se, nec per alium quempiam de hac re verbum eidem fecisset; dixit autem ei: Vade: quia cras ante horam tertiam solidam cum inimicis pacem habebis, et sic factum est: nam, illucescente crastino, utriusque partis consanguinei convenientes ante oculos Margaretae mutua inter se pacem statuerunt.

ANNOTATA.

a Schisma ecclesiae ortum est post mortem Gregorii XI, qui Urbano V successit; at anno 1370 Urbanus Avenione sedem statit: an hujus Roma Avenionem discessum, velut schismatis, quod dein seculum est, semen et occasionem consideravit Bertholdus, eaque de causa ab anno 1370 schisma quodammodo inchoatum fuisse existimavit?

B b Vide num. 425 Comment. praevii.

c Anno 1367, die 16 Octobris.

d Quindecim anni illi ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370, quo Urbanus V S. Birgittae Regulam approbavit, numerandi sunt. Vide Comment. praev. num. 317 et seq.

e Vide paulo inferius lit. g.

f Carolum Bohemum.

g Anglicus Grimoardi, Urbani V frater, anno 1366 ex episcopo Avenionensi factus cardinalis S. Petri ad Vincula et Lateranensis ecclesiae archiepiscopus.

h Hujus nominis cardinalem creavit Clemens VI anno 1350, defunctum anno 1374: sed nobilis Romani, cui idem nomen fuit, meminit Baluzius in Annotatis in Vitae Pontificum Avenionensium col. 1464. Floruit Rainaldus hic Gregorii XI tempore, idemque hic forte designatur.

i Anno 1370, mense Julio.

k Anno mox dicto.

l Inter Tiberim et viam Ostiensem.

m Rediit Romam Gregorius anno 1377: idem porro legitur in Scedula Nicolai, comitis Nolani, apud Hormann pag. 814. Sed perperam ibi legitur Urbanus VI pro Gregorio XI.

n Electis anno 1378 binis Pontificibus, Urbano VI Romae mense Aprili; Clemente vero VII Fundis mense Septembri, qui Avenione resedit.

o Lib. 6 cap. 110.

p Lib. 3 cap. 10 in Additione.

q Imo potius anno 1372.

r Civitas olim fuit archiepiscopalis in insula Cypro, in qua sita etiam est Famagusta, a Bertholdo paulo ante memorata.

s Medio mense Aprili Famagustam venit; Hierosolymis vero versata est mense Maio ex numm. 346 et 356 Comment. praevii: ex Fragmento autem peregrinationum S. Birgittae apud Hormann mansit illic mensibus quatuor cum dimidio, atque adeo ad mensem Septembrem usque; nisi mensibus 4 cum dimidio substituendi sint menses tres cum dimidio. At lib. 7 Revelationum in titulo capituli 26 legitur Hierosolymis adhuc fuisse die Nativitatis B. Mariae Virginis, seu die 8 Septembris.

t Anno 1368.

u Vide dicta num. 349 Comment. praevii.

x Videtur hic indicari Joannes, Petri regis Octobris Tomus IV.

occisi frater, Eleenora reginae jussu occisus anno 1375: at ille Cyprii regni coronam haud gessit.

y Eodem, de quo proxime.

z Vide lit. i in Annotatis in cap. 3 lib. 1.

aa Imo Hierosolymae.

bb Anno 1350, ut scribit Vastorius in Vite Aquilonia.

cc Vastenensis dein confessor.

dd Alcastrensi Petro.

ee Egardus dictus Ulphoni, S. Catharinae biographo: sed, inquit Benzelius in Annotatis in Vastorii Vitem Aquiloniam pag. 71, Messenio dictus Gerhardus a Kern.

ff Contigerunt ista Gregorii XI et Urbani VI temporibus: Dum haec in Italia geruntur, inquit Leonardus Aretinus lib. 8 Historiarum Florentinarum, Gregorius Pontifex Romanus, audita Bononiae defectione, quo ruentem Ecclesiae statum repararet, sex millia equitum et quatuor millia peditum Britonum, ferocissimarum gentium, per Galliam scripta, in Italiam misit, cumque iis legatum a latere, quem GEBENNENSEM appellabant; anno nimirum 1375, ut legitur in Vita prima Gregorii apud Baluzium col. 434 et seqq.: Urbani vero VI tempore Silvester Budeus cum duobus millibus Britonum Castrum S. Angeli pro Clemente VII (Gebennensi mox memorato) occupavit, ut scribit Lobineau lib. 12 Historiae Britanniae Minoris ad annum 1379 pag. 427; illud vero dein Romanos post obsidionem fere annuam recepisse, et, licet non omnino, diruisse, scribit Theodoricus Niemius lib. 1 de Schismate cap. 20, addens, id a Bonifacio IX fuisse instauratum.

gg Erici, Magni et Blancae Sueciae regum, ut apparet, filii: etsi enim Ericus in Sueciae regum Serie locum haud habeat; eum tamen regni proceres, veriti, ne ejus pater Magnus regnum persumdaret, in consortium adsciverunt imperii, ut Loccenius narrat ad annum 1360. Sed et Magnus ipse jam inde ab anno 1344 Haconem, seu Haquinum filium natu minimum Norvegiae, natu autem majorem Ericum, Sueciae regem post fata sua destinaverat, dato Bagahusiae diplomate, quod Torfaeus exhibet; ac propterea Bertholdus Haquinum Suecorum regis (nempe designati) fratrem appellasse, existimo.

hh Num recte hic sit ea sedes episcopalis expressa, multum dubito: nec mihi notus est Franciscus e Firmepolitano episcopo factus eremita

LIBER III.

De miraculis post ipsius obitum exhibitis et probatis.

PROGEMIIUM.

Quemadmodum in brevi Legenda Vitae ipsius recensetur, anno millesimo trecentesimo septuagesimo secundo in crastino sanctae Mariae Magdalenae sanctissima Mater nostra Romae obiit a; et* cum illa optimam partem possideret in caelis, cujus vestigia per contemplationis quietem secuta fuit in terris: corpus autem ejus propter pressuram populi Romani pro devotione ad illud confluentis per dies duos

70 sepeliri

A. BERTHOLD.

E

F

S. Birgittae miracula quaedam, ab ejus morte facta, auctor enarranda suscipit.

* ut

A. BERTHOLODO.

sepeliri non potuit : circa mortem autem mandavit suis, ut post mortem, levato corpore, ad patriam ossa reportarentur. Post mensem igitur levatum est corpus de terra in arca, et, ne fœteret, monialium pars major nares suas claudendo fugerunt in hortum. Hi vero, qui de familia sua erant, verba ejus nullatenus inania, sed veracia existimantes, arca fiducialiter aperta, præter naturam communem et omnium existimationem corpus ejus mirabiliter purgatum invenerunt ita, quod sola ossa absque omni fœtore remanserunt; et, quod mirabilius est, nigra quædam pars conglobata, sicut thus redolens aut myrrha loco viscerum vel intestinorum apparebat. In ipsa autem translatione *b* et post tanta in Urbe Roma et in aliis mundi partibus, præsertimque in regno Sueciæ miracula ad ostentationem meritorum suæ prædilectæ Sponsæ operari dignatus est Sponsus, quod vix lingua narrare vel calamus sufficiat exarare. Et de multis pauca in hoc tertio libello sunt collecta. Unde de mortuis suscitatis, quasi de præstantiori miraculo primum innectitur capitulum *c*.

B

ANNOTATA.

a Imo anno 1373, die 23 Julii.

b Ossa ejus, anno 1373 mense Septembri ex Urbe in Sueciam deportari cepta, Vastenæ deposita fuerunt anno 1374, mense Julio, relicto Romæ in monasterio Panispernæ brachio.

c Capitulo 1 junctimus hic 2 de cæcis, et 3 de surdis et mutis curatis.

CAPUT I.

De mortuis suscitatis, cæcis, surdis et mutis curatis.

A mortis saltem periculo

a

b

c

d

e

f

g

suspensum liberat.

Apud ecclesiam Horbi *a*, diœcesis Upsalensis quidam dezlavus *b*, mendax tyrannus, Petrum quendam nomine apprehendit, imputans sibi, quod famulus suus quendam vulnerasset rusticum, ob quam causam dicebat ipsum esse bannitum *c*, et, ille, famulum suum pro se respondere, nihilque sibi imputari debere, respondit. Tyrannus autem apprehenso eo, cum ad sexcentum marcas taliare *d*, tres demum ferri petivit lescas *e* : sed duo curati ibidem existentes, ut periculum suum, sicut posset, redimeret, consuluerunt : quam ob causam vas unum ferri tyranno obtulit : tyrannus vero despectum in hoc fuisse se arbitratus, ad torturas illum poni jussit : perterritus autem homo Deo, et B. Birgittæ votum vovit, quod, si ejus meritis liberaretur, locum de Wasteno, ubi ipsius sanctum corpus requiescit, annuatim per decennium visitaret, dimidiumque cere talentum *f* pro munere offerret. Facto itaque voto, cum nulla evasisset tormenta, ad furcas tandem forti chamo *g* suspensus est : timebat enim profanus ille, quod et accidit, ne, si evaderet, contra eum querelam proponeret.

130 A meridie igitur usque ad solis occasum in patibulo suspensus pependit, et tunc unus illorum Deo odibilium videns ocreas, corporis quoque ornamenta satis bona, voluisset sibi tulisse, sed puer XIII annorum adstans clamavit, dicens : Vide, quid facias, mulierem enim in albis usque ad pectus cri-

nes habentem, hominemque illum sustentantem D ibi video; et homo, Utinam, inquit, sancta illa Mulier, ejus reliquiæ ad terram istam nuper translatae sunt, cujus etiam per tres annos coquus fui, hominem istum juvare vellet ad salutem : ob reverentiam ergo illius præscindam cordam, vestes et ornamenta corporis dimittam; quod et fecit, eumque ibi jacere permisit. Jacens ergo usque ad noctem penitus exanimis et sine spiritu tandem post longum tempus respiravit, aperuitque oculos, et spiritus omnes parumper recuperavit. Manus tamen ambas adhuc ante pectus ligatas fortiter habebat. Denique viribus utcumque recuperatis, retraxit se infra blada *h*, verens, ne crudelissimæ bestię se forsitan redeuntē occiderent. Cumque funiculum disrumpere dentibus niteretur, mox ut illud ori applicuit, velut filum comminutum est. Surgens ergo inde ad locum, ubi prius captus fuerat, et ad sacerdotes nocte ipsa devenit; propositisque coram rege quereimoniis, tyrannus cum suis satellitibus hanc ob rem extra regnum bannitus est *i*.

131 In parochia Fialanebro Arosiensis *k* diœcesis infans quidam sex septimanarum per dies XII infirmatus, tandem ab omnibus per unius horæ spacium mortuus judicatus est : cujus parentes B. Birgittæ præsidium cum lacrymis postulantes, revixit illico, et parentes ejus, qui pro illo voverant cum oblationibus Wastenam perrexerunt. Rusticus quidam Dyngestine incola a parentibus axoris, quod eam exoram haberet, pluries fuerat redargutus; afflixerat quippe illam nonnunquam acriter verberibus. Nocte ergo quadam, cum sana cum eo dormitum iret, morte subitanea juxta eundem jacens præventa fuit. Mane autem factò, uxorem vir extinctam penes se reperiens, Deum ac B. Birgittam obortis lacrymarum singultibus in secreto loco suppliciter exorabat, ut ipse, mortis uxoris innocens, immunis illius consanguineos evadere potuisset. Consanguinei vero et vicini ad tantæ tristitiæ spectaculum concurrentes, et auctorem eum existimantes funus ad feretrum posuerunt amarissime condolendo.

132 Dum autem vir pro vita uxoris, et, ut exers sinistræ opinionis fieret, orationi procumberet; vitæ restituta mulier viva voce sororem suam his verbis alloquebatur : Soror mea, ad quid huc venisti? Et circumspiciens circumstantes de ipsorum causa adventus interrogabat, qui dicebant, morte se ejus percepta venisse; tunc illa; Laus et gloria sit Omnipotenti Deo et sanctissimæ Birgittæ, cujus precibus merui pristina vitæ ad tempus restitui. Vir autem suus redivivam uxorem audiens celeri cursu venit ad eam, flexoque genu, obnixius precabatur, ut, omnibus audientibus, an ipse sui obitus causa exitisset, enarraret; respondit, non, sed secundum voluntatem Dei hoc factum est, ut immensa Christi charitas, qua Sponsam suam Birgittam amplecti dignatus est, in me reveletur, cujus interventionibus de hac etiam * brevi disjungi debeam; et vocato ad se sacerdote, facta confessione, Eucharistia et extrema unctione perceptis. ut vera Christiana spiritum in manus Domini commendavit, conjuge suo ab omni malæ opinionis opprobrio immuni præservato.

133 Quidam in parochia Folberæ, Arosiensis diœcesis, uxore mane surgente pro necessario opere agendo, cum duobus filiis parvulis quiescebat in lecto; qui filii ululatum horribilem emittentes, subito mortui sunt : quorum membra

A membra ita livida, livoreque tumentia effecta sunt, ac si verberibus fuissent affecta. Quos videns miserabilis genitor cum lacrymarum profuvio tulit in stupam ex eorum casu nimium dolens, et absque modo pavens, ne quasi interfecto ipse ab aliquibus putaretur. Mater vero infantum plenam in sanctam Fœminam habens fiduciam, quod miraculorum per eam patratorum crebro famam atraxerat, venit pro altero dicens: O reverenda Domina, si reddideris mihi istum vivum, portabo eum ad locum tuum in Wastenam cum oblationibus; cuius spiritus cepit festinim in corpus paulatim introire, quem admodum ex decedentibus solet paulatim recedere. Tunc mater nimis exhilarata in gratiarum actionem prorumpens dixit: jam vado ad parochialem ecclesiam, Missamque in honorem Famulæ suæ cantare faciam: deinde tribus vel quatuor elapsis horis, potiore in animo mulier concipiens fidem, O, inquit, gloriosa Domina! scio, quod potens es apud Altissimum, et hunc exanimem jacentem etiam restituere; qui protinus illo ordine, quo et prior, suscitatus est: igitur in Carnisprivio hæc mulier pluribus comitata vicinis, ista secum testantibus, Wastenam venit, et dictos infantulos coram populo multitudine demonstravit.

134 Mulier quædam in Skaningia l peperit infantem, in ultimo spiritu constitutum, qui et incunctanter extinctus est, unde gravissimis mater attackta doloribus, præsertim, quod sacri unda baptismatis irrenatus discesserit, cum omnibus se circumstantibus cepit gloriosam Viduam lacrymose expetere, ut proles sua tam diu sibi restitueretur, quamdiu ex fonte Baptismatis levaretur. Quo facto, non absque cuictorum admiratione et congratulatione ad vitam infans restauratus est: aliquibus vero revoluit hebdomadibus, cum infantulo vivo et incolu Watzstenam mater gradiens infinitas Deo et B. Birgittæ gratiarum actiones referebat, imaginem infantis argenteam pro indulto sibi beneficio offerendo. Per tres horas et ultra puer quidam defunctus, rigidus jacebat et frigidus; cumque jam omnes flerent, votum vovit mater sanctæ Birgittæ, quod, si puer revivisceret non solum ejus limina visitaret, sed et perpetuum sibi aliter corde deserviret. Quo emisso voto, brevique interjecto spatio, surrexit puer ad vitam, quem mater Watzstenam ducens plurimorum fide dignorum testimonio ita factum ostendit. Consimilis gratia de altero fertur puero, qui longiori temporis spatio ad unius fere cereæ faculæ combustionem exanimis perseverans, invocata cum voto Ancilla Christi surrexit a mortuis.

135 Margarita de oppido Eckne Arosiensis diœcesis mortuum peperit infantem, totaliterque denigratum, cuius lingua extra labia extendebatur, eunctis, qui aderant, quod quasi niger carbo in ejus ore haberetur, existimantibus: qui et phantasma magis, quam homo putabatur: hæc ut votum vovit ad Watzstenam, et infans revixit, et in omnibus membris colorem et formam decentem recuperavit. Inghenaldi uxor de oppido Nybille, Strengensis m diœcesis, cum ingenti labore atque dolore exanimem infantulum enixa est, pro ejus vivificatione parentes, cum per integrum et naturalem diem defunctus jacuisset, egregie Sponsæ Christi fecerunt votum; in quem protinus a fonte vitæ vitalis spiritus ingressus est. Duorum annorum pu-

ella, Margarita nomine, filia Laurentii Massa de oppido Petharphyeto, Strengensis diœcesis n, supra se incaute lectisterniis positus, subito suffocata est, et mortua: rediens vero mater hora tertia filiam extinctam reperit, membris rigidam, et incurvabilem; pro restitutione ergo filiæ venerabilem dominam Birgittam invocabat, non desistens a prece, donec filiam ante solis occasum redivivam acceperit, Wazstenam delatam multis inibi ostentabat.

136 Bursum puella trium annorum, Catharina nomine, filia Nicolai de oppido Gnotoso Strengoniensis Diœcesis casu in stagnum cadens suffocata est, et per integras novem horas a plerisque quæsita minime inveniebatur. Quod ut Mater audivit, surrexit illico et ad stagnum currens, flexis genibus, cum filia se Wazstenam peregre profecturam, devovit, si eandem vivam S. Birgittæ meritis recuperare posset. Quo facto, cadaver in loco, ubi prius sagenis multisque aliis instrumentis fuerat diutius perquisitum, super aquas jacere perspexit: quod ad litus delato, aqua, quæ in submersione influxerat, effluente, matreque obsecrationibus perseveranter instante, puella amissæ vitæ usum recuperavit. In Urbe Roma quædam domina apud S. Mariam de Minerva, cum plures filios retro tempore mortuos peperisset, extinctum infantulum etiam ista vice parturit; huic mater ejus dixit: Fac votum, filia B. Birgittæ, cuius meritis Deus illum forsitan suscitabit. Et illa, Quomodo, inquit, mater, fieri potest, quod dicis, cum sit mortuus? Invocata ergo sancta Fœmina, mox puerulus oculos aperuit, et matris ubera suxit. Item in oppido dicto Skaningen o Lyncopensis diœcesis mulier quædam, nomine Elisabetha, filiam mortuam pariens S. Birgittæ pro filia:restauracione se devovit, et exemplo, quæ decesserat, ad vitam rediit. Mulier autem promissa exsolvens redivivam filiam cum argentea imagine in Watzsteno præsentavit.

137 Duo cæci, quorum unus a nativitate, alter vero octo annis cæcus fuerat, in Watzsteno S. Petri ad Vincula *, quia scilicet propter Indulgentias populosa illic multitudo hominum concurrebat, cementibus, qui aderant, multumque stupentibus, videndi usum acceperunt. Item vir quidam et una mulier, similiter cæci, eodem tempore ibidem illuminati sunt. In oppido Rickhem p regni Norwegiæ puellæ xii annorum filia Ysæ viduæ, pellicula super oculos rubea et multum spissa crescebat, a qua nihilominus per annum integrum est penitus cæcata; sed cum nullis medicorum artibus illi subveniri posset, vovit se mater una cum filia reliquiarum S. Birgittæ locum in Watzsteno visitare. Mirum etenim dictu; nam, pellicula, veluti cera a facie ignis, continuo evanescente, clarus puellæ visus restitutus est. Petrus valde senex et pauper homo de oppido Mos Schrenensis diœcesis q altera manu dolose debilitatus, et cæcus per tres annos pro sanitate recuperanda almæ Viduæ reliquias visitaturus spopondit, prout potuit capiens iter, cumque pervenisset, meritis illius, quam invocaverat, divina sibi assistente gratia, integram utriusque membri recepit sanitatem.

138 Margaretha, filia Laurentii, femina xx annos ætatis habens, Arosiensis diœcesis, bienio corporali lumine destituta pro ipsius recuperacione Watzstenam iter arripiens misericordia Dei præventa in ipso quoque itinere clarum visum recuperavit. Crispina vidua de oppido Estraribi

A. Bernhol-

do.

a

quod et Ro-

mx facit.

E

cæcos

supple:

festo

P

q

non paucos.

A. BERTHO-
BO. 7.
8.
Estrarirbi Lyncopensis diœcesis 7, in sinistro ocu-
lo decem, et in dextero tribus annis percussa, in
festo ad Vincula S. Petri utriusque luminaris be-
neficium in supradicto monasterio, cernentibus
multis, accepit. Ex adverso infortunio curatus pa-
rochialis Aboënsis diœcesis f, Olaus nomine, ex-
cœcatus, annos circiter tres cœcus permansit; qui
pro visus sui reparatione, nec non pro venera-
bilis Sanctæ veneratione ter se suum monaste-
rium aditurum, repromittens, limpidum extemplo
visum consecutus, in festo Petri ad Vincula pro
prima vice votum exsolvens coram domino Joane
Aboënsi episcopo, quod factum fuit, testifica-
batur, qui nimirum episcopus clericis suis in sy-
nodo miraculum tam grande publicavit.

mutos, sur-
dem, 139. Eo in tempore, quo reliquiæ Sponsæ Chri-
sti de Urbe ad Watzstenam portabantur, accidit,
quod, cum quadam nocte copiosa multitudo, quæ
reliquias sequebatur, in quodam magno prato
sub tentorii requiesceret; puer quidam mutus
ix ætatis habens annos propter pluviam sub fe-
retro reliquiarum ponebatur, ubi, personis atte-
stantibus fide dignis, loquendi usum, quem non
petierat, accipere merebatur. Nicolaus pistor a
nativitate mutus et in xl anno constitutus, isto-
rum miraculorum fama percepta, gratia adipi-
scendi loquelam Watzstenam profectus est, qui,
soluta in itinere lingua, ad votum exauditus cum
gaudio ad propria remeavit. Mulier quibusdam
annis surda pro Sancta honoranda, et pro sen-
suum integritate recuperanda votum vovit, ad
locum de Watzsteno se debere proficisci, quo fa-
cto, surditate detersa, quod poposcerat accepit, et
votum suum deinde perfecit.

et claudos
sanat, 140. Crispina vidua de oppido Harnolienga Lun-
densis diœcesis t regni Daciæ vii annorum filium
habuit, Olavum nomine, a nativitate claudum et
mutum, quem mater cum alia filia Helena per
x dietas in humeris Watzstenum deportatum, in
vigilia Pentecostes illic applicuerunt. Ubi puer
eodem die plena ad ambulandum et loquendum
fortitudine præditus ambulabat, et in conspectu
omnium exiliebat. Dominus Magnus, qui fuit de
familia B. Birgittæ u, vir utique fide dignus,
testatus est, quod, cum esset in monasterio Watz-
steno personaliter constitutus, vidit adolescentu-
lum quandam de Vesgotia x civitate Echarensi
annorum quindecim, qui a nativitate mutus fue-
rat, ante reliquias beatæ Birgittæ præsentari, qui
mox loquelam adeptus domino Katilmundo con-
fessionem suorum fecit peccatorum.

ANNOTATA.

a Notus est hic locus in mappis Geographicis :
sed alia deinceps loca occurrent, quæ vel in Map-
pis Geographicis non signantur, vel forte non exi-
stunt amplius; vel nomina mutarunt, vel admo-
dum vitiose expressa sunt : quare illa tacite præ-
teribo, vel ideo, quod de eorum situ utcumque ju-
dicium, ex adjectis passim, in quibus sita fuerunt,
diœcesibus, ferri queat.

b Vox illa barbara latronem, vel hominem cru-
delem et sævum significare videtur.

c Multæ pecuniaræ obnoxium.

d An Taliaret, seu exigeret?

e Certum ferri pondus seu quantitatem.

f Certam cere massam.

g Videtur vox illa deducta a Græca γάμος La-
tine, Frenum.

h Vox illa quodvis grani genus significat.

i In exilium pulsus; nimirum sub Alberto Sue-
ciæ rege anno 1374. Vide infra Appendicem Mira-
culorum S. Birgittæ part. 6.

k Alias Westeraas in Westmannia.

l Passim scribitur Skeningia, estque civitas Sue-
ciæ episcopalis in Ostrogothia.

m Strengnesia est civitas episcopalis in Suder-
mannia.

n Eadem est diœcesis, quæ mox memorata, uti
et quæ proxime sequitur num. seq.

o Vide lit. l hic.

p Id oppidum frustra quæsi.

q An Skeningiensis, vel Strengnesiensis?

r In Ostrogothia.

s In Finlandia.

t Lundinum, Scaniæ civitas est, quæ regis Sue-
ciæ Magni tempore in Danorum dominium trans-
ierat.

u Ex Israël, S. Birgittæ fratre, Petrus; e Pe-
tro Magnus, de quo hic sermo, natus fuit. Vide
num. 5 Comment. præv.

x Sueciæ provincia.

CAPUT II.

De paralyticis curatis, liberatis a mor-
bo caduco, et curatis ab aliis diver-
sis infirmitatibus.

Dominus Nicolaus, curatus ecclesiæ parochialis Schwanchalensis diœcesis Lyncopensis a paralysi dissolutus, tempore Quadragesimali pro recupe-
randa sanitate, prout potuit, Watzstenam venit :
qui adeo in paucis convaluit diebus, quod sancto
die Paschæ, et aliis quamplurimis diebus Missas
celebravit, et de cetero ecclesiam suam incolumis
gubernavit. Quidam quoque pedibus et manibus
contractus, fere omnibus notus ibidem sanatus est.
Nobilis quidam, Raginaldus nomine, paralyticus
effectus est, ita quod nullius membri dexteræ partis
usum haberet, et loquendi amisisset emolumentum :
ex quo uxor ejus, sacerdosque curatus, cum ipse
personaliter non posset, pro eo voverunt, quod
B. Birgittæ limina visitaret, oblaturus pro quolibet
articulo naturalis sui officii usu carente mar-
cam unam cere, si ad pristinam salutem repa-
rari contigisset : voto itaque emisso, mirum in mo-
dum absque cunctatione sensit, se paulatim sanari
et infra paucos dies per pedes Watzsteno adiens,
votum suum letabundus exsolvit.

142 In regno Norwegiæ civitate et diœcesi Traudiensi b Margarita quædam erat paralytica et
muta, totiusque corporis viribus inconsolabili-
ter destituta, quasi truncus inutilis jugiter in gra-
bato jacens : huic dormienti domina quædam
habitu venerando visa fuit dicens : Ego sum Bir-
gitta de Watzsteno, jamque de tua te incurabi-
bili infirmitate curabo; tu vero sanata reddes vi-
ces, ad meum locum veniens indultum tibi in se-
creto beneficium propalabis : et, hoc dicto, mor-
bidos artus quasi quodam unguento linivit : ex-
pergefacta

A pergefata mulier omnium membrorum sentiebat incolumitate potiri, loquela, cunctaque corporis fortitudine sibi plenarie restituta. Hæc Watzstenum veniens coram multis omnia enarravit; ejus quædam membra, præcipue in dextera parte carnositate fere carentia, pestem, quæ eadem depasta fuerat, satis liquido præferebant. Rursum in eodem regno quædam paupercula mulier Osloënsis diocesis cæ annis quinquaginta paralitica adeo, quod nec spiritum haberet, nec in aliquo corporis membro robur possedit ad plenum: notis ergo suis Famulæ Dei pro illa voventibus eam, perfecte e vestigio convaluit, quæ ad monasterium Watzstenense via aspera multumque proluxa gaudenter accessit.

et epilepti-
cis.
d

143 Quidam de Arosia d. ix annis epylepticus fuerat, et quasi omni die trina vice ex illo patiebatur morbo: itaque ad reliquias S. Birgittæ genitore pro eo vovente, incunctanter sanatus est. Item in eadem diocesi mulier quædam xiv annorum filiam habens, quæ a quinto nativitatibus suæ anno morbo epyleptico tam graviter laborabat, quod tredecim vicibus in terram cadens, et spumans die quolibet naturali miserabiliter affligebatur; vovit, quod una cum filia sanctæ Birgittæ reliquias visitaret, si suis meritis a tanta eam miseria liberaret. Quæ et, omni mora penitus sublata, optatæ salutis restitui merebatur. Parvulus puer, Laurentius nomine, filius domini de Columna de Urbe, viri utique illustrissimi, morbo laborabat supradicto: cui dum semel casus contigisset, et terribiles faciens gestus alicujus energumeni ad instar totus torquetur, domina Læticia, avia pueri, ad quandam suam nurum de tunica Sponsæ Christi aliquid habentem, quam cito perrexit, parvulumque frustum inde præscindens, frontem pueri ægrotantis ex eo tangi fecit; ad ejus tactum puer, confestim quietatus a morbo totaliter sanatus est, et liber ab inde perseverans. Item cum Maria infantula, filia Stephanæ, nutricis Oddi, parvuli filii prætaxati Domini Agapiti, simili modo torqueretur immaniter, domina Catharina, uxor domini Agapiti, cum præfati panni frusticulo infirmantem puellam pari modo, parique devotione tangi fecit, quæ a tali ægritudine protinus ac penitus liberata omnibus admiranda videbatur.

Plures item

C 144 Quemadmodum Papa Bonifacius refert, dum adhuc S. Birgittæ funus, in ecclesia S. Laurentii de Panisperna Romæ superstes, et inhumatum haberetur, mulier quædam Agnes de Concisa e, quæ a nativitate guttur habebat deforme atque grossissimum, cum aliis venerandum cucurrit ad funus, et, cum propria zona manus sanctæ jacentis Birgittæ cum devotione tangi fecisset, zonam eandem simili devotione circumduxit ad collum, et paulo post guttur detumuit, et ad conformitatem debitam miraculo divino fuit reductum: verum Francisca de Sabellis, diei monasterii S. Laurentii f. monialis, quæ biennio debilitatem et adversam stomachi valetudinem passa, fere semper lecto decumbens, et honorandæ Viduæ familiaris fuerat, dum adhuc insepultum corpus infra claustrum servaretur, cum gravi labore de lecto surrexit, tam longam patiens infirmitatem, et adjuta pervenit ad feretrum, et secus illud jacuit tota nocte: nec, dum jaceret, Deum desiit cum devotione et instantia deprecari, quatenus meritis et precibus Viduæ, ejus corpus aderat, a tam molesta tamque ditina valetudine in tantum

saltem alleviaretur, quod cum reliquis monialibus divinis interesse posset. Et mane facto, recepit integram sanitatem, ut optavit.

A. BENTRO-
DO.

145 In civitate Neapolitana Palmerius trapezyta g infirmatus ad mortem, uxorem habebat ad sanctam Viduam (quam superstitem visitare consueverat) singularem devotionem habentem. Hæc videns complicem suum lethali morbo laborantem B. Birgittæ spondit, quod, si ejus suffragiis ægrotus evaderet, in S. Maria de Carmelo, ubi imago ipsius depicta venerabatur, Missas dici, cereos offerri, lampades quoque incendi faceret. Voto ergo facto, vir, qui quasi in extremis laborabat, B. Birgittam super se prostratam incumbentem in visione vidit: de qua nimirum visione admodum confortatus dixit: Ego sanus sum, quia beata Birgitta me sanavit; et sanus continuo inventus est. Presentem se fuisse asserit dominus Magnus presbyter, cum quidam puer quatuor circiter annorum, Jacobus nomine, nepos dominæ Delphinæ, Romæ cum febre continua fluxum ventris potissime patiebatur: et quia plerique tunc parvuli ex istiusmodi influenza deperibant, admodum de illius pueri interitu timebatur. Unde tam prædicta domina Delphina, quam pueri incessanter flebant: denique domina Delphina vovit, quod, si dominæ Birgittæ meritis puer evaderet, signo crucis insignito mantello, quem admodum fratres laici in religione illius induuntur, vestire eum faceret, et de reliquiis ipsius quidpiam ad collum pueri ligari faceret. His sic gestis, puer repente convaluit, et sanitatem pristinam perfecte recuperavit.

diversi ge-
neris
g

E

146 Puer quidam, nepos dominæ Angelæ, uxoris Lelli Petri, de Urbe, de regione Columnæ pessimum circa lumbos ulcus habens in mortis discrimine positus est, eoque exterriti medici nullum adhibere remedium: tunc memorata domina vestimentorum S. Birgittæ particulam, quam semper devote servaverat, acceptam super ulcus pueri in serico ligavit, ipsius sancta merita devotius interpellando. Mane facto, ita puer inventus est sanus, quod nec vestigium quidem perpessæ infirmitatis appareret. Similiter nepos * supradictæ Angelæ glandulam quandam cum vehementi febre patiebatur, quam medici incidendam dixerunt; mater autem infirmi *, suprascripti miraculi recordata, mente Christi Famulam adiens seque et filiam toto illi animo recommendans, præfatum panniculum a domina Angela petiit de super glandulam per noctem posuit et ligavit: in crastino autem medici secturi venientes puellam totaliter liberatam, febremque cum peste penitus fugatam invenerunt.

morbos.

* l. filia

F * l. infirmæ

S. Birgittæ

147 Præterea cum alius nepos sæpe dictæ dominæ Angelæ, filius Francisci Barri de Capocciis, Romani civis, trium circiter annorum horrendum apostema cum acutis febribus pateretur in spatula, plurimasque medici adhibuissent medicinas et nihil profecissent, sed venturo die incisionis ferro uti decrevisset, domina Angela fide plena particulam illam panni super emplastrum magna cum devotione inexit, postulans tumefactam illam suis suffragiis eatenus mortificari, quatenus sectionis acerbiter tenellus puer nullatenus degustaret, quod si fieret, memoriam illius faceret depingi, et illud miraculum ad ejus laudem publicè prædicari: sequenti ergo die, cum ad incidendum morbum chirurgi * e loco illum evanuisse repererunt, et multa

* supple:
venissent.

A. *Verthol-*
do. multa putredine posteriora petiisse; puer autem sospes et lætus tribus testibus enarravit.

meritis 148 Item Romæ prope S. Eustachium domina Francisci, uxor Petri Pauli Vellivi, in dextera manu morbum, qui, Noli me tangere, dicitur, habens, tumoremque unius nucis grossitudinem præ se ferentem ab exteriori parte manus perpessa est; hæc, requisitis medicis, quare pestis incurabilis erat, repulsam accepit: qua in re ad B. Birgittam se conferens ereptionem precabatur, et confessa sacerdoti particulam vestimentorum illius, quam interpellaverat, desuper colligavit, et votum fecit; altera autem die, evanescente ægritudine, sospitem se prorsus ac penitus incolumem invenit. Jacobella de Colanidio de Urbe parochiæ S. Eustacii filium peperit, qui infra septem dies taliter infirmatus est, quod nec una quidem vice matris ubera suxit, quasi mortuus jacens, frigidus ac contractus, ita quod de vita ejus spes omnis deperierat. Avia vero ejus, S. Birgittæ fama comperta, inquit ad filiam: Oremus, et ad ipsius sepulchrum B faciamus peregrinationem, cui illa: Quomodo, inquit, possibile est, o mater charissima, quod eum nobis restituet, cum magis mortuus, quam vivus censendus sit. Denique avia sciens, quod omnia possibilia sint credenti, devovit illum cum facula cerea ad ipsius sepulchrum se delaturam, si de ejusdem convalescentia suis meritis faceret se gavisuram. Nec mora: revixit quodammodo puer, et, apertis oculis, parentis mammas exquirens de faucibus mortis liberatus est, et vivit, et vocatur Andreas. Scripta sunt hæc de ore matris.

ab ægris
h 149 In castro S. Angeli *h* Tyburtinensis diocesis Elpena quædam Mulier, oculis dumtaxat exceptis, membris ceteris destituta, dolores intolerabiles tam in capite, quam in mammillis, quam etiam in omnibus artubus patiebatur incessanter, et erat quasi morti proxima. Audiens vero famam miraculorum istius, quam Deus tantum mirificaverat, intime se illi recommendans ad ipsius sepulchrum votum fecit, paululumque dormire cœpit. Tunc domina quædam aspectu veneranda, ad cujus fimbrias cerea pendeat imago, apparens sibi dixit: Quid vis mulier? Respondit illa: Quæ es tu Domina? Et ait: Birgitta sum de Suetia; at illa: O Domina, inquit, mea reverenda et sancta, tu vides, qualem infirmitatem et dolores patior: supplico ergo tibi, ut me sanes: quod si feceris, locum sepulture tuæ Romæ visitabo, imaginem ceream, luminaria et oblationem portabo; et illa: Certe, filia, bono hoc opere petisti, quia sicut in omnibus aliis membris ita et in oculis patereris: nisi enim * divinum auxilium, me mediante, implorasses, et dixit: Volo ergo te sanare, et, signo crucis facto, digito illius caput tangendo, a tanta ægritudine mulier continuo immunis evigilavit.

abundat
depulsos,
i 150 Item in eadem diocesi in castro Cæciliano *i* Petrucius Neciæ infirmabatur ad mortem, nec erat spes de vita ipsius. Hoc audiens Lucia Bartholomæi, Joannis Antonii de Castro S. Angeli, infirmum adiit, ut certam tritici quantitatem sibi debitam, antequam moreretur, si posset, recuperaret, et videns illum in extremis agentem, modicum quid de veste S. Birgittæ, quam habebat, accepit, languentia infirmi membra cum illa tangendo: mira res! Corpore, nullo temporis interveniente spatio, æger prosiliit et lecto, et re-

sedit ad ignem, quia frigus erat. Sic dicta Lucia D ore suo proprio coram tribus testibus enarravit. Domina Cilena, uxor præclarissimi viri domini Joannis de Columna de Urbe, cum juramento de se ipsa firmavit, quod, cum talem infirmitatem pateretur in gutture, quod a medicis derelicta esset dicentibus, de tali peste nullatenus nec per manus Dei ipsam fore revasuram: non enim poterat os ad comedendum aperire; cum qua potuit instantia atque devotione ad B. Birgittam se convertit, hoc illi stipulando, quod, si de tanto mortis discrimine sua prece raperetur, coronam de perlis, propriis excultam manibus, in loco sepulture sibi præsentaret, Missam quoque celebrare faceret, quam flexo et nudo poplite devote audiret. Voto itaque facto, obdormivit quantisper, videbaturque sibi, quod quasi quædam humana manus pellem sui gutturis traheret; quæ cum aliquali dolore expergefata, sanie multa fluente, apostema fractum reperit, et mortis periculum evasit.

151 Apud S. Mariam rotundam cocculus Joannis *vidit Italia.*
Cymini, Romanus civis, tanta ægritudine laborabat, quod de vita ejus medici penitus desperarent, E siquidem in extremis agens dies quinque sine loquela transegerat, confessione non facta, nec communione sumpta: videns hoc avuncula sua, domina scilicet Francisca Papazura, modicum de linteamine, quod Sponsæ Christi fuerat, secum bajulans perrexit ad ægrotum, et facto ad sepulchrum voto, cum eodem panniculo seminecem in facie et corpore contrectavit, et vocans illum ex nomine tertio respondente audivit: angelicam quoque salutationem, omnibus illum audientibus, legere fecit. Inde vero cum necdum plena loquela potiretur, fratrem Angelum de Ordine Humilitorem precabatur, ut Legendam S. Birgittæ apportaret, et languidum ex ea contingeret. Quod ut factum est, et spiritum mentis perfecte recepit, et loqui expedite potuit, factaque confessione, sacrosanctam Eucharistiam sumpsit, plene omni sanitati postera die restitutus.

ANNOTATA.

- a *Vide lit. r in Annotatis in cap. præcedens.*
b Thrandensem vocat *Torfæus*, vernacule Dronthem: dicitur etiam Nidrosia. *Episcopus ejus et archiepiscopus exhibet Torfæus Historiæ Norvegiæ lib. 2, cap. 19, part. 1.*
c Osloa sive Asloa sedes fuit episcopalis Norvegiæ, Nidrosiensi suffraganea, sita non longe a mari ad sinum homonymum.
d *Vide lit. k in Annotatis in cap. præcedens.*
e *Alibi legitur: De Concessa, et Contessa.*
f *Clarissarum Romæ.*
g *Id est, Nummularius. Alibi dicitur Mercator pannorum.*
h *Situm hoc castrum est in Campania Romana ad Anienem fluvium.*
i *Cæcilianum notatum invenio in Mappa Geographica Tusciæ Suburbicariæ Blaeviana, sed multo propinquius Prænesti, quam Tyburi.*

CAPUT III.

*De vexatis a diabolo, periclitantibus in partu, et naufragantibus.*Patrocinium
ejus

Puer septennis novem vicibus die quolibet a nefando spiritu torquebatur: qui, facto a matre voto, et Watzstenum cum oblationibus ab ea deportatus, non sine omnium admiratione a sævo torture liberatus est. Christina, uxor Laurentii campanarii ecclesiæ Kiill diocesis Strengensis a obsessa a dæmone et totius corporis privata valetudine, spiritusque rationalis in parte amisso lumine, per xvi annos continuos videlicet afflicta jacuit in grabato. Audivit etiam ab eodem dæmone verba horribilia, didendo inter alia verba ad eam: Jam volo cor tuum extrahere de corpore tuo, teque turpissima morte condemnabo. Post apparuit ei quædam pulchra Persona in visione dans ei consilium, quatenus peregrinando visitaret monasterium S. Birgittæ in Watzsteno, ut ab immundo spiritu purgaretur: evigilans autem invenit se saniore intelligentia potiri, quam ante: deinde percipiens, multos peregrinos locum in Watzsteno visitaturos ad festum nativitatis B. M. V., præparavit se et ipsa, ut eundem locum visitaret, et, si ire non posset, sicut utique tunc competenter non valuit, saltem per manus et pedes reptando illuc properaret. Postquam igitur iter arripuerat, statim a dæmonio liberata fuit, et antequam Watzstenum veniret, sanitati pristinae tam in ratione, quam in corpore plene restituta fuit.

vexate
b

153 Quidam Olavus agriculor diocesis Arosiensis b gravissimo languore circa Carnisprivium afflictus per tres continuos dies vidit xii dæmones teterrimos in habitu usque ad nates decurtato, calceis rostratis secundum turpissimam consuetudinem aliquorum modernorum juxta se corisantes et dicentes: Si vis consentire nobis, ditabimus divitiis; sin autem nolueris, te turpissima morte condemnabimus, teque nobiscum ad tartara perducemus. Quibus ille respondit: Consentiam Deo meo, et illi reverendæ Famulæ sive dominæ Birgittæ, cui votum peregrinationis emiseram, in quam tota fiducia spero, quod virtute divina me de minarum vestrarum terroribus eripiet. Illam enim omnibus diebus vitæ meæ, in quibus potero, honorabo; finitis autem illis tribus diebus, horribilis illa visio dæmonum disparuit, et ille statim, pristina sanitate percepta, perfecit humiliter votum suum. Mulier quædam, Catharina nomine, de diocesi Strengensi hora Completorii in Carnisprivio revertens a convivio, in quo cum aliis choreas minus honeste duxerat, in platea, priusquam venit in domum, a diabolo arrepta est, et ita crudeliter percussa, quod a planta pedis usque ad verticem in omnibus membris esset livida: sensu, loquela, visu, auditu, totiusque corporis perdita valetudine, noctem illam in maxima peregrit miseria: circa diluculum autem vocati sunt ad eam duo honorabiles presbyteri, qui cum aliis amicis ejus votum peregrinationis ad Watzstenum ob reverentiam S. Birgittæ et ob sana-

tionem miserabiliter afflictæ mulieris emiserunt: cui eadem hora spiritus et robur corporis non sine admiratione adstantium est restitutus.

A. BERTHOL-
DO.

154 In eadem diocesi fuit puella adolescens, quam secunda die Paschæ invasit diabolus, et per integrum mensem bis vel ter in quolibet die crudelissime vexavit eandem, ita quod venter ejus videbatur se erigere: ejus dolori dominus suus compatiens fecit votum pro ea gloriosæ dominæ Birgittæ; quo facto, statim discessit diabolus ab ea, sibique ulterius nihil nocuit. Alius etiam, Petrus nomine, Lyncopensis diocesis invasus est a diabolo, a quo per sex annos est crudelissime vexatus: hic feria tertia antecederet ad Vincula Petri veniens ad Watzstenum ab inhabitante se dæmone solito gravius arripitur, et amarior vexatur; prostratus enim in terra extra capellam, et jacens in dorso et erectis oculis in cælum nil videbat, manus et pedes in modum crucis extendebat, his terræ firmiter adhaerendo: hujus stomachus aliquoties in tantum intumuit, quod supra pectus usque ad mentum se videbatur erigere, ac si magnum quid corporeum cureret in visceribus ejus.

vel obsessi

155 Interdum autem in tantum immergebatur, ac si viscera non haberet: palpitando pectus movebatur, ut velut a vento pulsatum sit, ut ossibus non rigesceret, multoties totum corpus in medio tantum erigebatur, ut plena ulna erat interdum inter terram et dorsum ejus, capite tum et pedibus terræ firmiter adhaerens, sicque stetit multoties firmiter quasi latro supra rotam patibuli incurvatus, hujusmodi etenim miseria in conspectu multorum affligebatur feria III, IV, V, VI, et sabbato. Nocte vero media inter Sabbatum et Dominicam apparuit ei alter dæmon in specie magni canis, et tangens cum pede pectus dæmoniaci dixit humana voce: Exi hinc, socie charissime, alioquin in brevi maximum scandalum patieris. Quo dicto, exiit dæmon per os dæmoniaci, quasi serpens magnus et horribilis, et post pauca factus ut hircus cum magno impetu præcipitavit se in profundum stagnum monasterio adjacentem. Eo autem tempore in Watzsteno aderat dominus Archiepiscopus Upsalensis prætaclus.

E
a dæmone,

156 In castro Polimary Balensis diocesis c mulier quædam gravissimis pressa doloribus, eo quod partu præventa parere non posset, clamoribus et ejulatibus insistebat: cui dominus Franciscus, olim Fermepolitanus episcopus, tunc vero eremita, supra memoratus accurrens tanti doloris causam percontabatur; et agnito, quod periclitaretur in partu, de capillis S. Birgittæ supponi fecit, et illo instanti abortivum, quem gestabat, enixa a mortis discrimine liberata fuit. Cum reliquæ S. Birgittæ in Sueciam portabantur, portitores, ut Missam audirent ad monasterium, quod Clarevallis regni Poloniæ dicitur d, diverterunt; quædam mulier illis in locis in pariendo diu patiebatur, sed confestim, ut sanctissimum corpus domum illius ingrediebatur, cum multa facilitate protulit partum suum. Item quædam mulier ix diebus periclitabatur in partu; quæ multa vomit, ac multis Sanctis se devovit, sed, cum nihil omnino proficeret, tandem aliquando quibusdam, quæ intererant, mulieribus pro se ventibus, quod ipsa cum omni domo sua domum S. Birgittæ visitaret, mox ad horam tanta facilitate parturit, quanta nunquam antea potuerat, cum tamen octo jam infantulos parturisset.

F
uti et periclitantes in partu experiantur;

A. Bernhol. turisset.

no.

alii

157 Quidam navigio ad nundinas sancti Batwini e in superiore parte Suetiæ transeuntes, gravissima tempestate oborta, nimis facti sunt auxilii, quoniam ex procellarum impulsibus navis increpuit, et aquis replebatur; qui quasi nihil aliud, quam submersionem expectantes, B. Birgittæ devote implorabant auxilium, et mox quasi manu quadam navis levata a procella in terram jactata est, qui tandem unum puerum deficere cognoscentes, flexis genibus, rursus pietatis Matrem humiliter acclamabant, et statim procella surgens puerum vivum atque illasum ad terram propellebat; hi omnes ad Watzstenam venientes et Christi gloriam, qui per suam Famulam tot et tanta mirabilia operari dignabatur, collaudantes, cum gaudio fratribus ista referebant.

per undas

158 Quidam de Lyncopia, Aquisgrani juxta votum peregrinatione peracta, in mari constituti, ad propria revertebantur: navi vero, in qua erant, reluctante, ignis fulminis in summitate mali protinus incendebatur: qui periculum mortis evadere diffidentes, positis genibus, Dei et Famulæ suæ auxilium cum lacrymarum profusio postulabant, omnes viva voce clamantes et dicentes, reliquias ejus in Watzsteno se visituros, si petitionum suarum celerem consequerentur effectum. Hoc facto, quasi per unius manum fulminis incendio in mari jactato, de tanto periculo liberati, dum ad portum desideratum applicuissent, Watzstenam velociter perrexerunt Deo et B. Birgittæ laudem et gloriam referentes.

navigantes

f

159 Abbas de monasterio Jullita f in hæc verba litteras ad Watzstenam direxit: Reverendo viro domino Petro Priori Alvastris in Watzsteno existenti in Domino salutem. Abscondere cœpi, quod experior non abscondendum esse, videlicet, quod illa gloriosa domina Birgitta magna, dum invocata fuerit in aquarum periculis, auxiliatrix adest miraculis etc: Nam in stagno Maleer prope passagium Olghsund navim ascendi transiturus Strengenas, extensoque velo sub illo vehementissimo flatu, qui circa festum B. Martini fuit, in scopulo quodam læsa est navis; fracto autem gubernaculo, et rupta navi, velum deponere volebamus, sed non potuimus, ipso flatu instrumenta veli frangente, sicque navis velocissime currens in alium lapidem impegit et fortius rupta est. Tandem velum trahere non valentes in tanto periculo Missam: Salve sancta Parens etc: in honorem gloriöse Birgittæ vomimus dicendam, et tantum protinus relevamen accepimus, quod nec minima gutta aquæ percipiebatur navim intrare; pueri autem, priusquam navis rumpebatur, ad unam leucam pluries exhauerunt aquam; quia navis propter vetustatem porosa erat.

naufragii:

160 Rupturæ vero tam amplæ, quod non erat in potestate nostra navi auxilium ferre: ipsi itaque rupturis ab invasione aquæ miraculose exemptis, etiam pori, qui ante aquam receperunt, tanto deferentes facto, quieverunt: veruntamen aqua rupturis illidens inconsuetum sonum dedit, mira reluctante potentia: in operatione* tanta reluctantie ostendit se talis actio minoris esse potentie. A terra utique remote eramus sub isto facto longe ad dimidiam leucam, sed navis firmata, aquam mox cœpit sorbere: post ejus reparationem pueri laboraverunt in exhauriendo

* al. comparatione

aquam de navi juxta civitatem Strengensem, et D demum prosequerentur viam versus civitatem Stockholmiis g, ubi navis eadem penitus est destructa, illæsis tamen famulis et rebus nostris. Hæc autem facta sunt non invocantis merito, sed dignitate invocata. Quid ergo tantæ auxiliatrici rependemus? Scimus enim pro certo, quod ipsa gloriosa Birgitta re et nomine veraciter existit bona, eam invocantibus gloriosum juvamen tribuens. Taceant adversarii, valete in Christo: scriptum in crastino Vincentii Martyris.

161 Decem viri cum puero parvo sedebant ad piscandum super glaciem in stagno magno monasterio Watzstenensi adjacenti, quod talis est consuetudinis, quod, dum appropinquat tempus resolutionis glaciæ, vehementissimo strepitu incipit ebullire et commoveri a profundo, et magna violentia rumpere ponendo parvas rimas, quæ sunt in glaciæ, has in modico temporis spatio faciens valde latas, licet glaciæ in densitate habuerit plusquam unam ulnam: et tunc, juvante superius impetu ventorum, dividitur tota glaciæ in grossa frusticula, et tunc multo existentes super illam glaciem multoties submerguntur. Sed licet istud* videatur, hoc tamen omnis circumjacens regio attestatur. Sex ergo ex dictis viris commotionem a profundo audientes, et stagni consuetudinem præscientes, cursu velocissimo ad littus properabant, relictis piscibus, quos prendiderant, cæterisque rebus suis. Alii vero quatuor cum puero suo, volentes sua secum tollere, substitierunt, donec viderent aperturam inter se et socios suos tam amplam effectam, quod possibile* erat eis venire post illos.

aut per glaciem euntes

* supple. mirum

* I. impossibile

162 Unde ex horribili collisione et glaciæ commotione usque ad mortem turbati, cum nihil expectarent, nisi submersionem subitam, levaverunt oculos suos versus Watzstenam, gloriosam dominam Birgittam sibi humiliter invocantes: quo facto, mirum in modum pars glaciæ, in qua illi stabant, periculossime in ictu oculi contra violentiam ventorum conjunxit se ad partem illam, quæ adiacebat littori, in qua sine periculo stabant eorum socii, permittens eos ad locum securitatis accedere. Jamque illis in securitate stantibus, glaciæ tanta facilitate disjuncta est, quanta fuerat conjuncta: dictus vero puer properans post eos, sed persaltare non valens cum tanta facilitate, quanta illi, cum disjungeretur glaciæ, prosiliit in aquam, quod videntes prædicti x viri ipsum in nullo juvare valentes, pro ipsius liberatione B. Birgittam flexis genibus implorabant: quo facto, mox substituta quasi sibi manu cujusdam ex aqua est levatus. Illi ergo omnes, quibus dictum miraculum factum est, circa Annunciationem Domini venientes ad monasterium Watzstenense, et lacrymantes præ gaudio auxilium sibi mirabiliter et misericorditer præstitum pluribus intimabant.

submersionis periculo

F

163 Thorberch mulier de villa et parochia Kyarlunda Osloënsis diocesis regni Norwegiæ h circa Annunciationem Domini cum marito suo super glaciem valde fragilem et porosam ibat, qua subito defente, in profundum ambo ferebantur: sed, cum mergi cœpissent, clamavit mulier, O S. Birgitta, salva me: quæ statim quasi manu levata est super glaciem, quæ ita gracilis erat, quod sub pedibus ejus postmodum sæpius frangebatur; licet ipsa non mergeretur. Ad ipsam vero* se pertingente, ex magno tunc imminente vento glaciæ tota resoluta est. Hæc tertia die post Pentecosten Watzstenam veniens indultam sibi

eripiuntur. h

* supple: terram

A sibi gratiam constanter atque gratanter fatebatur.

ANNOTATA.

a Vide lit. o in *Annotatis in cap. 1, lib. 3.*

b Vide lit. m *ibidem.*

c *Nec castrum id novi, nec diocesim, nisi hæc forte sit Basileënsis in Helvetia.*

d *Claramvallem in Polonia non inveni; sed Claramtambam, Ordinis Cisterciensis monasterium prope Cracoviam.*

e *Seu S. Botuidi: colitur et sepultus fuit secundo milliari Stokholmia Sudermanniam versus. Locum habet in Opere nostro ad diem 23 Julii.*

f *In dioecesi Strengnesiensi et in villa Sabacta, Ordinis Cisterciensis.*

g *Regum Sueciæ sedes est.*

h Vide lit. c in *Annotatis in cap. præcedens.*

B

CAPUT IV.

De mirabilibus circa translationem reliquiarum occurrentibus et de blasphemantibus et detrahentibus sibi.

Sensus sub-
to perditio
reddi.

Cum dominus Birgerus et domina Catharina, filii S. Birgittæ, cum confessoribus et tota familia repatriarent, felicissimæ Matris reliquias secum ferentes, et ipsis in marchiam Anchonitanam venientibus, et ibidem in civitate quadam sero quodam habitantibus, una ex ancillis dominæ Catharinæ, nomine Maria, repente in terram cecidit, quasi mortua, perdita loquela cæterisque corporis sensibus alienatis, oculos namque transversos velut cadaver supina jacens retinebat. Hoc viso, domina Catharina ad tam subitum pavendum infortunium non parum stupens, confessores Matris advocari fecit, ut, quid facto opus esset, consulerent. Accersiti vero confessores nullum habebant, quod in medium proferrent, adimiculum. Mane ergo facto, sano illa consilio usa, de capillis et ossibus Matris recepit, et accedens ad infirmam, quæ in eodem statu, ut apparuit, fuit, tetigit eam ex iisdem: primum quidem oculos contingens, et continuo ad debitum nempe statum revertebatur. Deinde vero ore, naribus ac facie tactis, surrexit mulier illico sana, et equitavit, et pertingens Watzstenam monialis ibidem effecta est.

reliquias
suas in Sue-
ciam trans-
ferentes ter-
ra,

a

suppl. : se

165 Post hoc venientes in Alimaniam in civitatem, quæ dicitur Bruxia, audierunt, quod in castro Skaclivo a multi latrones erant, viatores depraedantes, qui quidem latrones horum adventum præscientes se præparaverunt ad eos capiendos; cum autem hi castro appropinquarent, viderunt descendentes, ex utraque parte viæ, quam tenere oportebat, collocantes*, balistis ad sagittandum paratis, lacertisque ad vulnerandum vibratis: hoc videntes pacifici et inermes peregrini timuerunt valde et Deo et sanctæ Matri se commendantes a tanto periculo erui suis

Octobris Tomus IV.

meritis postulabant. Mirum certe stupendumque miraculum: appropinquantes enim prædonibus, et transeuntes, obcæcatis eis, per medium illorum ibant. In sero vero ad hospitium, quo isti devenerunt, mercatores supervenientes referabant, quomodo in latrunculos illos ipsi impigressent, et illis referentibus didicissent, qualiter peregrinos quosdam divites præstolabantur et quia, pertranseuntibus peregrinis, excæcati fuerunt, strepitum quidem pedum audientes, neminem tamen videntes. Tunc ipsa nocte cuidam de societate illa quasi sol fulgens apparens dixit: Vidistine armatos illos hodie multos requirentes? Qui ait: Vidi, domina. Et illa: Ego, inquit, excæcavi eos, ne vobis nocerent, nec impedirent viam vestram, quemadmodum proponebant.

A. Bentwol-
do.

166 Deinde præfatis translatoribus in navi inter Alimaniam et Suetiam cum eisdem reliquiis iter agentibus, et ad quem portum b propter bellorum pericula, partibus illis tunc ingruenda, applicarent dubitantibus, contigit parumper post meridiem, quod candidissima in cælo stella apparuit, quam primo et ante omnes puer octennis innocens atque infirmus aspexit. Sed cum omnes interea clare illam intuerentur, mirabantur, quod, sole splendide radiante, stellam in cælo videre possent, quæ usque ad portum quendam minime præcogitatum eos præcedens disparuit. Tunc sequenti nocte cuidam eorum, qui reliquias ferebant, in visione dictum est: Stella, quam vidistis heri navem præcedentem, et portum vobis ostendentem, Birgittam significat, cujus fama quasi stella paulatim procedet, donec sicut sol illuminet totum mundum.

marique mi-
ro modotur-
tur.

E

167 Initium vero signorum ejus in terra Suetiæ hoc fuit: contigit anno Domini MCCCXXXIII c Feria tertia Pentecostes, quod nobilis quidam, Haquinus nomine, captus est ab inimicis; strictissime ligatus, ductus est ad mare, ut portaretur ad terram Alimaniam, ubi possent securius ab eo extorquere magnam summam pecuniæ: stans ergo in littore audivit, quod reliquæ B. Birgittæ, quæ transferebantur, pausandi gratia non longe a loco illo consisterent; illam in sui auxilium invocavit, ut a patria non abduceretur; et statim armati de quodam castro supervenerunt, prohibentes, ne abduceretur a patria, sed imponerent sibi statim certam pecuniam, si justitia dictaret solvendam: quod et factum est. Illi tamen, qui eum juvabant in nullo sibi attinebant, sed hucusque partem hostium foverant; qui, liber dimissus, dum reverteretur ad propria, occurrit translatoribus reliquiarum, et sequebatur eos usque dum osa illa locata sint in Watzstenis vi Non, Julii, narrans gratiam secum factam. Postea vero per regem et principes libertati restitutus est, ita quod captivatoribus nihil solverit. Domina quædam nobilissima tanto languore opprimebatur, ut in loco * jacens quoties se vertere vellet, per trabem funibus vel alio hujusmodi se adminiculo relevaret; hæc audiens Sponsæ Christi reliquias, dum portarentur, advenisse, tentans ire pedibus, quantumcumque male haberet, surrexit, ut iret, et tanta ivit facilitate, ut nec solitam sentiret infirmitatem, nec requireret adjuvantem. Quæ postea easdem reliquias in Watzsteno alacriter visitans, immensas Deo et Famulæ suæ gratias referebat.

ab hostibus
captum libe-
rat, infir-
mam sanat.

* an lecto?

A. BEYHOL-
no.
Deo conciliat
sacri-
legam,

165 Contigit etiam, quod quædam mulier per-
verso amore ad aliquem affecta, cum sancto die
Paschæ communicasset, sacrosanctam Eucharistiam
de ore suo recipiens, ligavit in vitta, ut in po-
tum commixtam illi, quem male concupierat,
tribueret ad bibendum, tali eum modo ad illicitos
amplexus existimans alliciendum: sed cum nihil
profecisset, communicavit iterum, Christi Corpus,
ut prius, panniculo involvendo, et cum ad po-
tum illud iterum applicare vellet, disparuit re-
pente, nullis reliquiis apparentibus. Quam ob rem
infelix mulier nec Christi Corpus videre, nec unum
Pater noster ex tunc in ecclesia legere potuit x an-
nis, quanquam extra ecclesiam posset aliquo modo
orare: cumque in tali scelere nimis diu perstitisset,
nemini suum facinus ausa confiteri, tandem Matris
nostræ reliquias repatriasse intelligens, facto ad
illas peregrinationis voto, confestim, ut pallium,
reliquiis suppositum, attigit, in lachrymas reso-
luta resurgens, omne malum confessa est:
facta autem confessione, et dominicum corpus
videre, et in ecclesia ad orandum consistere
potuit absque tædio laudans et benedicens
Deum.

B
veteremque
peccatorem,

169 Quidam etiam xl annis numquam con-
fessus fuit, qui, audita fama beatæ Birgittæ,
ivit ad confessionem, et dixit se nihil peccasse:
cui frater, Nec ego te absolvo: Secundo rediit,
sed, ut prius, confiteri erubuit: tunc volens sur-
gere et recedere, vidit diabolum in forma teter-
rima, a cuius visu volens fugere cecidit in ter-
ram quasi mortuus, nihil loquens, sed ta-
cens quasi per dimidiam horam: postea vidit
Dominam pulcherrimam in vestibus deauratis di-
centem: O homo male es infirmus: et ille;
Vere ita est; Cui illa: Vade ad reliquias sanctæ
Birgittæ, ibi medicina est: Ego enim, quæ loquor
tibi, sum Mater misericordiæ. Surgens ille, confes-
sus est omnia peccata sua, quæ, a juventute fecerat,
et gratias egit Deo

brachium
male affe-
ctum sa-
nat.

170 Mulier quædam prope Alvastrum d, pau-
per in peculio, sed dives vita pura, continue x
annis in sinistro brachio gravissimum dolorem
est perpessa; quæ invocavit dominam Birgittam, et
quædam nocte vidit eam in habitu, quo pluries vide-
rat eam, dum esset vivens in Alvastrum, quæ dixit
sibi; Tu rogas me pro sanitate, roga potius Deum,
qui omnia potest, et ego rogabo tecum et certa
sum, quod exaudiet nos. Quo dicto, statim sen-
sit se ab omni dolore liberam. Paulo post, cum
dicta mulier quædam nocte pro pace regni oraret,
iterum apparuit ei beata Birgitta in habitu supra-
dicto dicens: Propter peccata populi, diu impunita,
Deus extenderat super regnum virgam suam;
sed ecce nunc misericordia aperta est omnibus se
humiliantibus: veruntamen quia pauci sunt adhuc,
super induratis gravis immittitur afflictio iræ
Dei.

Divinitus
non raro

171 Cum primum ad regnum Suetiæ cum san-
ctissimo corpore ventum fuerat, quidam nobi-
lilis, aperte blasphemans dominam Birgittam,
tanta furia areptus est, ut videret multitudinem
dæmonum, et intrans quandam ecclesiam in-
cludit se ibi, et corpus suum cum virgis et ba-
culis percutiebat; caput autem proprium cum
lapidibus miserabiliter vulnerabat. Quod percip-
ientes amici sui, per fenestras ecclesiæ caute
intraverunt, et eum ad hospitium suum traxe-
runt importune: ille autem digitos eorum den-
tibus mordens, clamavit: Vos maledicti latro-
nes, ita male locuti estis, sicut et ego de domi-

na Birgitta, et ita digni estis dæmonum societate, D
sicut ego. Tandem ad sensum rediens vomit, se
visitatum reliquias ejus in Watzsteno. Cumque
cogitaret prius ire versus Aquisgranum, quia hoc
prius voverat, arripitur, et gravius solito a dæmo-
nibus vexatur: cumque paululum respirasset, pro-
posuit ire in Watzstenum; qui arripiens iter, primo
vix ire potuit ad locum destinatum, sed egressus a
civitate Sudercopensi paulatim confortatus est, ita
quod nudis pedibus venerit ad locum et tanta faci-
litate peregit iter, acsi infirmus non fuisset.

172 Quædam mulier frivola reputans, quæ de ^{puniti fuerit.}
Christi Sponsa dicebatur, et quædam inconve-
nientia ore evomens, perdidit sensum: rediens
ergo vir suus domum, et insensatam uxorem in-
tuens, causa tandem cognita, cum uxore beatæ
Birgittæ limina in Watzsteno visitare devovit;
et, modico interjecto spatio, restituta sensui vo-
tum ambo pariter impleverunt. Item vir quidam
blasphemans eandem, ita subito a Deo correptus
est, quod crus ipsius extemplo frangeretur, quod
et uni moniali ipsam blasphemanti dicitur simi-
liter contigisse. Quidam etiam alius verba, quæ
Spiritus Dei per fistulam suam loquebatur, ausus
est blasphemare, qui tanta illico ægritudine ar-
reptus est, quod nec ad dexteram se movere po-
terat, nec ad sinistram: tanto insuper pruritu
ac tædio afficiebatur, quod proprias manus in
semetipsum ad extinguendum se injicere vellet.
Cui Persona reverenti habitu in somnis appa-
rens dixit: Extende linguam et curaberis; ego
enim sum illa, cui maledixisti, et exhibens ho-
mo linguam, unctionem quandam recipiebat,
qui evigilans a tentatione quoque liberatus
est.

173 Pyno, nobilis homo de castro, sito juxta <sup>qui ipsi de-
trahere</sup>
civitatem Carabo Strengeniensis diocesis hono-
randam Fœminam deridens, altero oculo ipso
facto privatus est, qui post dimidium annum
de blasphemia pœnitens, et votum peregrina-
tionis ad eam emittens, atque perficiens, gau-
debat, se amissi oculi lumen recepisse. In civi-
tate Orabo e Jacobus aurifaber Sponsæ Christi
maledicens, paralisi dissolutus est, quod * per
tres dies et noctes atrociter afflictus, vomit, se
illi reliquias in Watzsteno visitare; qui mox
usu firmæque stabilitate membrorum percepta, quod
voverat, adimplevit. Curatus ecclesiæ Vynghlii
Strengeniensis diocesis, Nicolaus nuncupatus,
gratiam Sancti Spiritus super humilem et man-
suetam, timoratamque Fœminam requievisse,
credere renitens oblocutionibus illius famam de-
nigrare satagebat: quod faciens dolore in dextero
brachio adeo est percussus quod tribus diebus
acriter afflictus, nec comedere potuit, nec
dormire, ac quietis aliquid remedium invenire.
Denique intelligens, ob injuriam venerabilis Vi-
duæ irrogatam totaliter se correptum, pœnituit,
vovens, se intimo corde nullatenus illi de ce-
tero derogare, sed, in quibus posset, digna re-
verentia honorare: hoc voto emisso, redditam
sibi pristinam cum gratiarum actione sanitatem
sentiebat.

174 Gertrudis quædam fœmina, eam deridere <sup>non suat ve-
riti.</sup>
præsumens, tam vehementi capitis dolore ac
tumefactione corporis percussa est, quod per
tres dies ac noctes nec videre potuit, nec lo-
qui: hæc postea predictam pœnitentiam agens
et votum peregrinationis emittens sanata est.
Sanctimonialis quædam, Margitrita nomine, de
claustrum Rysaberch Strengeniensis diocesis f bla-
sphemare

A sphemare et deridere sanctam Mulierem presu-
mebat, quæ e vestigio divino percussa iudicio
sensum perdidit et loquelam : cumque in tali
miseria dies quinque peregrisset, aliqui pro ea
stipulati sunt, quod illi *, qui convitiando illu-
serat, reverende visitaret. Sequenti vero die
amissam recuperans sanitatem, et quod alii pro
ea pacti fuerant, observans, gratiam secum fac-
tam humiliter recognovit. Frater Benedictus
de Ordine Prædicatorum, venerandam deridens
Dominam, amens tribus diebus efficiebatur; hic,
facto ad eam, cui detraxerat, pro se peregrina-
tionis voto, pristinam sanitatem recupera-
bat.

et quidam
ea de causa

175 Item frater Joannes de Ordine Mino-
rum, verbis minus decentibus gratiam B. Bir-
gittæ a Deo gratis datam expugnans, morbo
epilectico statim cecidit, et visu, auditu, lo-
quela, motu, omnique rationali sensu perduto,
per tres dies et noctes, quasi truncus inutilis ja-
cuit : cujus miseræ dominus Arwidus presby-
ter, cum duabus discretis matronis compatiens,
votum peregrinationis pro eo ad Watzstenam
fecerunt, qui eadem hora sanus exurgens liben-
ter se velle, quod pro eo polliciti fuerant, adim-
plere fatebatur. Consimiliter, cum ipsa adhuc
in humanis ageret, ob eandem gratiam celestium
revelationum sibi factam pluries molestabatur
et eidem detrahebatur, quemadmodum claret ex
sexto libro earundem Revelationum cap. xc,
ubi dicitur, quod magistro Mathia, de quo su-
pra, loquente cum quodam religioso magnæ au-
toritatis et familiaritatis de ista gratia visio-
num celestium divinitus data Sponsæ, respondit
ille religiosus, non est credibile, nec concor-
dat Scripturæ, quod Deus recessit a continen-
tibus, et abdicantibus mundum et ostendat se-
creta sua magnificis feminis. Magistro vero plu-
ra allegante super hoc, ille non cõsensit : cum
autem Sponsa audisset ista, et videns magistrum
turbatum, posuit se ad orationem, et tunc rapta
in spiritu audivit Christum sic dicentem : Mul-
torum est ista periculosa infirmitas *, ideo non
eis dandum, ne gravis infirmitur. Ego au-
tem sum medicina infirmorum, et veritas er-
rantium. Sed iste religiosus loquax non deside-
rat medicinam, quia stereus scientiæ vanitatis
est in corde ejus, et ideo ei unam alapam da-
bo cum manu mea, et audietur ab omnibus,
quod ego sum Deus non loquax, sed efficax et me-
tuendus. Hic idem religiosus post hanc tribula-
tionem humiliatus est, et paraliticus factus mor-
tuus est.

* supple :
quod de an-
tidoto infir-
mantur :

C bo cum manu mea, et audietur ab omnibus,
quod ego sum Deus non loquax, sed efficax et me-
tuendus. Hic idem religiosus post hanc tribula-
tionem humiliatus est, et paraliticus factus mor-
tuus est.

a Christo
reprehensi,

* l. Patrum

176 Item in XCII cap. libri præscripti dici-
tur, quod, præsentem Sponsa, quidam monachus
portavit librum Vitæ spirituum * coram consi-
liariis, et rege Suetiæ legens in eo, quod mul-
ti ex sanctis Patribus fuerint delusi ex abstin-
entia nimia et indiscretione, et ideo dixit, se ti-
mere, ne forte Sponsa similiter illuderetur.
Cumque post hoc ipsa staret orandõ, audivit
Christum dicentem sibi : Quid dixit monachus
iste? Quia multi sanctorum fuerunt delusi : ve-
re iste saccus verborum dixit, sicut voluit, sed
non sicut debuit : nam nulli amici mei delusi
sunt, qui me dilexerunt sapienter, sed qui su-
perbientes de abstinence et justitia sua, præfe-
rebant se aliis et nolentes obedire humilibus,
hi delusi sunt, et quia iste monachus peroravit
librum Sanctorum contra me, quorum ipse
imitator non est, ideo ego perorabo librum ju-
stitiæ meæ contra eum; et qui in sapientia sua

laudatur, veniet coram sapientia mea, et tunc vide-
bit in conscientia sua, quod vera sapientia non est
in verbis sublimibus, sed in conscientia pura et
humilitate vera.

177 Cedat ergo temeritas dubitantium; ac-
cedat spes desperantium, et obtrectantium lin-
gua recedat; nullius oculus nequam sit, quia
Dominus bonus est. An non licet sibi facere, quod
vult, qui nemini facit injuriam? Quia enim Deus
magnus voluit, ideo spiritu intelligentiæ replevit
eam, et ipsa quasi imbres emisit eloquia sapien-
tiæ suæ. Collaudabunt multi sapientiam ejus, et
usque in æternum non delebitur memoria ejus. Eia
nunc Mater alma, vitæ norma, canalis Spiritus
Sancti, Sponsa Christi dilecta, quam Dominus ele-
git, prælegit, et in tabernaculo suo habitare eam
fecit; eia, inquam, Sponsa Christi, veni et accipe
coronam, quam Sponsus tuus tibi præparavit in
æternum : pro cujus amore cor tuum quasi aquam
fudisti, et cum angelis in Paradisum introisti : pro
cujus, inquam, amore regnum mundi et omnem
ornatum ejus contempsisti : quem vidisti, quem
amasti, in quem credidisti, quem toto corde dile-
xisti : dic et tu cum beatissima Virgine Maria, cu-
jus humilis es pedissequa, Respexit Deus humilita-
tem Ancillæ : ecce enim ex hoc beatam me dicent
omnes generationes, quia fecit mihi magna, qui
potens est, et sanctum nomen ejus. De cetero mihi
nemo molestus sit, ego enim jam Sponsi mei Jesu
Christi regis æterni excelsa præconia, præcelsaque
amoris insignia in corde meo, et in capite meo por-
to. Ut quid ergo, o vos detractores, molesti estis huic
Mulieri, inquit, Christus : bonum enim opus opera-
ta est in me.

A. Beatus-
no.

Epilogus
auctoris.

178 Sciat lector in Christo devotus, nec non
beataram Virginis et dominæ Birgittæ zelator
quod primævis præscripti compilerator Opusculi
fuit frater Bertholdus de Roma confessor gene-
ralis monasterii ejusdem Matris nostræ Birgittæ
de Paradiso apud Florentiam, excipiatque fuit
in monasterio ejusdem Ordinis anno MCCCXII
g mensis Decembris die secunda. Oremus pro
invicem, ut salvemur. Actum ad Aquas Mariæ
prope Busemducis Leodiensis diocesis. Ora pro
scriptore R. P. Bartholomæo Laucio Ord. S. Bir-
gittæ in monasterio Sion Coloniæ professo sacer-
dote.

et quis hic
fuerit, de-
claratur.

g

F

ANNOTATA.

a *Infra part. 6 Miraculorum S. Birgittæ pro
Bruxia legitur Bruma, et Castro Skaclivo legi-
tur Ekarlahof. Bruxia seu Bruma videtur esse
Brina seu Brinum oppidum Moraviæ, ex dicen-
dis in Annotatis in partem 6 Miraculorum mox
memoratum : at castrum Skaclivum aut Ekarsla-
hof in Moraviæ mappis Geographicis non in-
veni.*

b *Appulsi fuerunt ad portum Sudhercopensem
in Ostrogolthia secundum Ulphonem in Vita S. Ca-
tharinæ tom. 3 Martii, pag. 513.*

c *Imo anno 1374.*

d *Monasterium Ordinis Cisterciensis in Suetia
ad lacum Vether.*

e *Idem oppidum est, quod Carabo paulo ante
dicitur, in Nericia situm : Sueci dicunt Orebro.*

f *Ordinis Cisterciensis, in quo Ingeburgis, S.
Birgittæ filia, monialis obiit.*

g *Imo ex num. 23 Comment. prævii anno, ut
apparet, 1452.*

APPENDIX